

„Nowa Reforma“ wychodzi dwa razy dziennie.

Numer poranny wychodzi codziennie z wyjątkiem niedziel i dni poświęconych numer popołudniowy codziennie z wyjątkiem niedziel i dni świętych.

Prenumerata wynosi:

	rocznie: 24 koron	półrocznie: 12 koron	kwartał: 6 koron	miesięcznie: 2 korony
W miejscu	24 koron	12 koron	6 koron	2 korony
W Austro-Węgrzech:				
— jednorazowa przesyłka poczt.	82 „	16 „	8 „	9 kor. 70 h.
— dwurazowa	38 „	19 „	9 kor. 50 h.	3 „ 20 „
W państwie Niemieckim	36 „	18 „	9 koron	3 „
W innych państwach	48 „	24 „	12 „	4 „

Prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadsyłać wprost do Administracji „N. Reformy“ w Krakowie.

Adres Redakcji i Administracji: Kraków, ulica Jagiellońska 10. Telefon Redakcji i Administracji Nr 41. Dla rozmów zamiejscowych 972. Nr rach. poczt. Kasy oszczędz. 857.484.

Rekopisów nadsyłanych Redakcja nie zwraca. We Lwowie sprzedaż numerów po 12 hł.: w Biurze dzienników A. Olszewskiego, ulica Kilińskiego 2 i w Biurze Płonna, ulica Karola Ludwika 9.

Cena numeru 10 hal., z przesyłką pocztową 12 hal.

NOWA

REFORMA

NUMER POPOŁUDNIOWY.

Prenumeratę przyjmują:

Zamiejscowa: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe; miejscowa: Administracja „Nowej Reformy“. — Główna trafikarna w Ryńku. — Agencja J. Hopasa i A. Salomonowej, ul. Sławkowska 2. — Handel St. Karlińskiego, Sukienice. — Handel Fialka i Turka, ul. Szewska. — Biuro dzienników M. Hupczyca, ul. Wiślna.

Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) przyjmują: We Lwowie Bura dzienników: A. Buchstab, ul. Karola Ludwika 21, S. Sokolowski, Paszaj Hausmana 9. — W Przemyślu: A. Amster. — W Jarosławiu: A. Amster. — W Tarnowie: M. Rockach. — W Wiedniu: Herman Goldschmidt (sprzedaż pojedynczych numerów), I. Wolzelle 6. — M. Dukes Nachfolger, Haasensteins & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu n. M., Berlinie Lipsku, Bazylei i Wrocławiu). — R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norimberdze). — H. Schallack (Wolzele). — W Paryżu Société Mutuelle de Publicité A. Lorette, directeur, 61 Rue Rongemont.

Ogłoszenia (inseraty) przyjmuje Administracja „Nowej Reformy“ za opłatą od miejsca wiersza drobnym pismem (petit) za pierwszy raz 20 h., za każdy następny raz 15 h. — Nadesłane po 60 h. od wiersza. — Głosy publiczne po 2 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany, pierwszy raz 40 h. — Załączniki do „Nowej Reformy“ (prospekty, cyrkularze, ogłoszenia i t. p.) przyjmują się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratów.

Od administracji „N. Reformy“.

Celem uregulowania nakładu, prosimy o możliwie najwcześniejsze nadesłanie prenumeraty

„Nowa Reforma“

wychodzi dwa razy dziennie:

o godzinie 5 rano i o pół do 3 po południu.

Szczegóły pr. numeraty w nagłówku dziennika.

Abonenci „Nowej Reformy“ nabywać mogą po zniżonej cenie ilustrowany dwutygodnik lwowski p. t.

„Nowe Mody“

Prenumerata kwartalna 2 korony 40 hal.

Wojna o Limanowę.

Małe podgórskie miasteczko galicyjskie Limanowa nabrało dziś rozgłosu światowego, jego nazwa pojawia się na łamach wszystkich większych dzienników europejskich. Spowodował to, jak wiadomo, zatarg Austro-Węgier z Francją o limanowską rafinerię ropy naftowej.

Geneza tego zatargu znana jest czytelnikom naszym już z dawniejszych naszych relacji. — Rząd austriacki, pragnąc ochronić przemysł rafinacyjny w Austrii przed konkurencją niemiecką, machinami amerykańskimi „Vacuum Oil Company“, filii oświatowej Rockefellerowskiej „Standard Oil Comp.“, rozciągnął zarządzenie przeciwko niej represje także na rafinerię w Limanowej, która walczyła ze skartelowaniem rafineriami galicyjskimi i austriackimi w ten sam podstępny, a niezmiernie dla nich szkodliwy sposób, jak to czyniły amerykańskie rafinerie w Dziedzicach i na Węgrzech. Objęcie represjami temi także Limanowę było tem bardziej wskazane, ponieważ według ogólnej opinii jest ona w gruncie rzeczy także przedsiębiorstwem tronu amerykańskiego, tylko ukrytym pod francuską firmą. W toku zatargu okazało się tymczasem, że Amerykanie urządzili się tu bardzo zgrabnie i przebiegle. Wciągnęli do tego przedsiębiorstwa znaczne kapitały francuskie, osiągnęli to, że rafineria limanowska dostała się pod opiekę rządu francuskiego, który, jak wiadomo, energicznie zawsze umie bronić interesów francuskich obywateli, zwłaszcza zaś kapitalistów.

Stało się to i w tym wypadku. Rafineria w Limanowej, gdy jej odebrano wszelkie ułatwienia kolejowe i inne, odwołała się o pomoc do rządu francuskiego i uzyskała ją też w pełnej mierze. Między Francją a Austrią inny już wówczas istniał zatarg — mianowicie o interesy francuskich akcjonariuszy kolei południowej, zagrożone stałymi deficytami tej nierentującej się linii. Gdy więc do tego przyłączyła się jeszcze kwestia limanowska, sytuacja znacznie się zaostriżyła. Rząd francuski zagroził obecnie, jak wiadomo, na wypadek, jeśliby rząd austriacki represji przeciwko rafinerii tej nie cofnął, zaprowadzeniem „sur-taksy“ na naftę galicyjską, to jest znacznym podwyższeniem cła, w razie zaś dalszego oporu Austrii, zupełnym zabronieniem dowozu tej nafty do Francji, nałożeniem „surtaksy“ także na austriacki cukier, oraz innymi środkami wojny cłowej.

Rząd austriacki znalazł się w tej sprawie w położeniu nie tylko trudnym, ale w ogóle bardzo dziwnym — mianowicie przypada mu w udziale sprzeczać z jego dotychczasowym postępowaniem rola „naganiacza“ kartelowego. Walka między rafineriami austriackimi a amerykańskimi i rzekomo francuską w Liman-

wej toczyła się głównie o to, że rafineria ta nie chciała na zwykłych warunkach przystąpić do żadnego kartelu austriackiego, lecz żądała przyznania im znacznego udziału w eksporcie nafty do Prus. Represje rządowe miały też głównie na celu nie zniszczenie tych obcych rafinerii, lecz zmuszenie ich do poddania się warunkom austriackiego kartelu. W interesie przemysłu rafinierskiego rząd spełnia tu więc zadanie, przeciwko któremu zwraca się cała opinia publiczna, domagająca się nie popierania karteli, lecz energicznego zwalczania ich wybujałości, odbijających się dotkliwie na kieszeni konsumentów. Na uniewinnienie swoje rząd mógł się odwołać jedynie na tę okoliczność, iż rozchodzi się tu o egzystencję jednego z największych przemysłów w państwie, zagrożonego przez obce intrygi konkurencyjne.

Pod naciskiem interwencji rządu francuskiego władze austriackie już pod niejednym względem zarządzane przeciwko Limanowej represje znacznie złagodziły, na zupełny atoli odwrót zdecydować się nie mogła. Byłoby to bowiem odwrot dla stanowiska mocarstwowego Austro-Węgier wprost upokarzające, nadto zaś panuje w Wiedniu przekonanie, że w sprawie tej odgrywać ważną rolę intrygi i motywy polityczne. Francja korzysta tylko ze sposobności, ażeby niejako dokuczyć Austro-Węgrom za coraz ściślejjsze łączenie się z Niemcami, ażeby upokorzyć najwzięniejszego sprzymierzeńca Prus. Do celu tego zmierzają trudności, stawiane w Paryżu pożyczce węgierskiej, oraz rekryminacje w sprawie kolei południowej, przekraczające rzekomo znacznie rozmiary rzeczywistej w tej sprawie interesów francuskich, i oto samo rozchodzi się teraz w sprawie Limanowej. Jest to poniekąd mały, ale dokuczliwy odwet anglo-francusko-rosyjskiej „ententy“ za wierność Austro-Węgier dla trójprzymierza, dalszy ciąg „burzy aneksyjnej“. Nie dziw więc, że koła rządowe Austro-Węgier nie są skłonne do znaczniejszych ustępstw, ażeby zatarg ten nie zamienił się ostatecznie także na porażkę polityczną państwa austro-węgierskiego.

Czy powiedzie się uniknąć tej porażki, dziś jeszcze trudno przewidzieć. Wojna cłowa z Francją wyrządzićby mogła ekonomicznym interesom Austro-Węgier poważną szkodę. Z drugiej atoli strony i rząd francuski liczyć się musi z ekonomicznymi interesami swoich poddanych, którym wojna taka podrywałaby nie tylko naftę, ale także pewne inne artykuły, nadto zaś utrudniałaby wszelkie w ogóle stosunki wzajemne.

Dziwnie zaiste w tej sprawie stanowisko zajęła nagle wiedeńska „Neue Fr. Presse“. Podczas, gdy do niedawna broniła ona represji rządowych przeciwko obcym rafineriom, teraz uderza na rząd, że narzuca państwu na wojnę cłową z Francją dla interesów przemysłu — wyłącznie nienal galicyjskiego. Czyżby nagła ta zmiana stanowiska organu z „Rechte Gasse“ była następstwem wskazówek z Berlina, ażeby Austria dla celów pruskich interesów tego przemysłu zupełnie poświęciła? I to możliwe.

Hakki pasza w Wiedniu.

(Telefonem).

Wiedeń, 27 września.

Wczoraj przybył tu wielki wezyr Hakki pasza. Dziś przed południem będzie on konferował z hr. Aehrenthałem. Hakki pasza wraca obecnie do Turcji po kilkotygodniowym pobycie we Francji, po rozbiściu układów o pożyczkę turecką na targu francuskim.

Czy Hakki pasza będzie czynił starania o

zaciągnięcie pożyczki na targu austriackim i niemieckim, dotąd nie wiadomo.

Hakki pasza oświadcza, że przyczyną niepowodzenia rokowań tureckich o pożyczkę we Francji, był zamiar Turcji przyłączenia się do mocarstw trójprzymierza.

Partya Justha wobec delegacji.

(Tel. „Nowej Reformy“.)

Budapeszt, 27 września.

Partya Justha postanowiła wziąć udział w obradach delegacji, celem rozpoczęcia walki przeciw zarządzeniom wojskowym rząd, oraz w celu przeprowadzenia ostrej krytyki polityki zagranicznej i administracji w Bośni.

Konserwatyści i żydzi.

(Tel. „N. Reformy“.)

Berlin, 27 września.

„Kreuztg.“ ogłasza, że partya konserwatywna postanowiła skreślić ze swego programu ustęp o antisemityzmie. Ustęp ten nie da się już bowiem praktycznie usprawiedliwić. Wśród żydów bowiem istnieją, obok żywiołów destrukcyjnych, także elementy konserwatywne, z którymi można i należy razem pracować.

Sprawy sejmowe.

Niższe szkoły rolnicze.

Podczas wczorajszej dyskusji w Sejmie nad wnioskiem posła Stefczyka, żądającym zawieszenia w kraju całego szeregu wzorowych gospodarstw włościańskich ze środków naukowych, celem szerzenia nanki rolnictwa wśród młodzieży, stwierdził sam wnioskodawca, że nadzieje, przyszywane do niższych szkół rolniczych, zupełnie u nas zawiodły. I my to wykazaliśmy w piśmie naszym w kilku artykułach, zwłaszcza w ostatnim, zamieszczonym przed miesiącem, w którym zwróciliśmy uwagę na ogromną różnicę zachodzącą pomiędzy frekwencją tego rodzaju szkół w naszym kraju, a w innych, np. w Czechach i na Morawach. Przedłożenie obecnie Sejmowi krajowemu sprawozdanie Wydziału krajowego także niestety nie zawiera i to szczególnie pocieszających. Stwierdza ono wprawdzie, że „frekwencja kraj. niższych szkół rolniczych, zmniejszona z chwilą otwarcia siódmej z rzędu szkoły w Milocinie, poczęła wznosić ponownie już w roku następnym, obecnie nawet przekracza pojemność kilku z tych zakładów“ — lecz przyrost to, jak na kraj o przeszło 6 milionowej ludności rolniczej, tak mały, że za doniosły sukces na tem polu jeszcze uważany być nie może. Otóż liczba uczniów we wszystkich siedmiu krajowych rolniczych szkołach niższych nie przekroczyła i w roku zeszłym liczby trzystu.

Rozkłada się ona na poszczególne te szkoły, jak następuje: Berezna 39 uczniów, Horodenska 37, Jagielnica 34, Kobiernice 26, Milocin 50, Suchodół 34, wreszcie Dublany 39. Ogólny przyrost uczniów w tym roku wynosi ogółem zaledwie dwudziestu.

Bardziej jeszcze niekorzystnie przedstawia się sprawa szkół zimowych w naszym kraju, które absolutnie u nas przyjąć się nie mogą, podczas gdy w Czechach i na Morawach dają rokrocznie wykształcenie rolnicze przeszło 2000 młodzieży włościańskiej czeskiej. Jak się dowiadujemy ze sprawozdania Wydziału krajowego,

jedyną dotychczas u nas szkołę taką w Tęgorzku (liczącą 8 uczniów) trzeba było przenieść „z powodu niesprzyjających warunków“ do wsi Chelmea, tuż pod Nowym Sączem położonej. Czy nowa szkoła tego typu, założona przez Wydział krajowy w Dulczowie, w bezpośrednim sąsiedztwie Pilzna, która otwarta zostanie w listopadzie r. b., lepszym cieszyć się będzie powodzeniem, trudno dziś już przesądzać.

Wobec zupełnego flakasu, jakie dotychczas wykazują zabiegi Sejmu na tem polu, poseł Stefczyk zalega też w swoim wniosku, ażeby odstąpiono od dalszych tego rodzaju prób, a zamiast szkół zimowych zakładano u nas w każdym powiecie włochole gospodarstwa krajowe, w którychby synowie włościańscy odrazu praktycznie, a obok tego także teoretycznie kształcić się mogli w rolnictwie. Koszt rocznego utrzymania takich zakładów oblicza Wydział krajowy na 15.000 koron rocznie; ponieważ więc przy szerszej sieci tego rodzaju zakładów powstałaby stała bardzo znaczna roczna suma wydatków, Wydział krajowy wnioskuje posła Stefczyka nie popiera, lecz zaleca wydatniejszą popieranie instytucji instruktorów powiatowych dla włościan. Sejm nie powziął jeszcze decyzji w tej sprawie.

Wyższa krajowa szkoła lasowa.

Pomyślniej już brzmi sprawozdanie Wydziału krajowego z działalności jednej w naszym kraju szkoły gospodarstwa lasowego we Lwowie. W ubiegłym roku szkolnym liczba uczniów zapisanych do tej szkoły doszła do najwyższej cyfry, jaką ona w ogóle dotychczas wykazywała i osiągnęła zarazem granicę najwyższej frekwencji, jaka jest możliwa w dzisiejszych jej ubikacjach. Razem bowiem uczęszczało do niej 78 uczniów. Sprawozdanie stwierdza dalej, że coraz liczniej zgłaszają się kandydaci z wykształceniem szkolnym wyższym, niż tego wymagały przepisy tego zakładu naukowego. Wobec tak korzystnego rozwoju, nieodwołalnie już stało się koniecznością zabudowania zakładu, względnie wybudowanie dla niego zupełnie nowych gmachów. Pierwsza z tych alternatyw wymagałaby wydatku 250.000 koron, druga 534 tysięcy koron. I w tej sprawie Sejm obecnie powziąć musi decyzję.

Krajowy patronat rękodziel i drobnego przemysłu.

Spełniając uchwałę Sejmu, powziętą już w roku 1907, Wydział krajowy przedłożył obecnie Sejmowi projekt utworzenia osobnego patronatu dla rękodzieł i drobnego przemysłu. Po gruntownych badaniach, przedsięwziętych w tej sprawie, Wydział krajowy doszedł do przekonania, że akcyje dla rękodzieł należy odłączyć od akcyj popierania wielkiego przemysłu, że należy ją skupić w osobnym organie, że drobnemu przemysłowi i rękodzielnictwu należy dać osobne zastępstwo, któreby zajmowało się nie tylko badaniami warunków pracy i potrzeb tych dwóch gałęzi zarobkowości, lecz także organizacją kredytu dla niej, zwłaszcza w formie zakładania przemysłowych spółek oszczędnościowo-kredytowych oraz związków kredytowych z ograniczoną poręką, obok krajowej centralnej organizacji dla drobnego przemysłu.

W celu utworzenia funduszu pożyczkowego dla drobnego przemysłu, proponuje teraz Wydział krajowy, ażeby wydzielono z dzisiejszego funduszu przemysłowego kwotę 500.000 koron, i aby zasillano ją corocznie dotacją w kwocie 100.000 koron, począwszy od roku 1911. W ten sposób fundacja ta wynosiłaby za lat dziesięć półtora miliona koron. Wydział krajowy przyznaje, że jest to wobec trudnego położenia rękodzielnictwa naszego kraju.

ju dotychczas bardzo szczupłą, nie wąpi atoli, że z biegiem lat wraz z rozwojem działalności patronatu, Sejm wyższą wyznaczy na ten ważny cel kwotę.

Zadaniem nowego patronatu będzie także popieranie technicznego postępu drobnego przemysłu, przy współudziale obu technologicznych instytutów w Krakowie i Lwowie; dalej ulepszenie administracji drobnego przedsiębiorstwa, ułatwianie im zbytu ich wyrobów i rozszerzanie pola pracy dla rękodzieł, wreszcie popieranie współdzielczych organizacji rękodzielniczych.

Sprawa utworzenia tego patronatu jest jedną z najważniejszych w bieżącej sesji. Spodziewać się też należy, że Sejm zajął ją z korzyści dla szerokiego kół naszych rękodzielników i drobnego przemysłu, potrzebujących pomocy kraju.

Spis ludności.

Lwów, 25 września.

Dokonany w r. 1900 spis ludności nie był dla nas korzystnym. W 1061 gminach o ludności mieszanej liczbą rzymskich katolików okazało się znacznie wyższą od liczby osób, które jako mowę potoczną podały język polski. I w konsekwencji w gminach tych liczba osób wyznania grecko-katolickiego według spisu tego była mniejszą od liczby tych, które język ruski uważały za swój „język towarzyski“. Przeszło 30 tysięcy ludności, mimo zachowania swej przynależności do religii rzymsko-katolickiej, nie zdolało już w r. 1900 obronić swej świadomości przynależności do narodu polskiego.

Jakie były tego powody? Za najważniejszy uważać należy stosunki kościelne w Galicji. Trzy decesje grecko-katolickie w kraju naszym, mające w b. r. 3.411.404 dusz swego obrządku, liczą 1875 parochii (ekspozytury nie wchodzą w rachubę), gdy liczba parafii 4 decesji rzymsko-katolickich o 3.898.526 duszach, wynosi 870 (36 proc. liczby parafii obu obrządków razem wziętych). W wielu okolicach Galicji wschodniej na szlaku 1—7, 8 i 9 mil niema ani polskiego kościoła, ani polskiego księdza. Ludność polska, żyjąca w tych gminach mieszanych bez kościoła i księdza łacińskiego, a najczęściej i bez szkoły polskiej, obcuje bez pośrednio z przeważającą liczebnie ludnością ruską, zmuszona chodzić do cerkwi grecko-kat., oddana na pastwę agitacji, czy to ukraińskiej, czy moskalofilskiej, zatracza wyraźne poczucie swej językowej odrębności i rokrocznie podlegając pod naciskiem ruskich, ginie bezpowrotnie dla naszej przyszłości narodowej, a nawet wzmocnia siły nam nieprzyjemne.

W dodatku już przy ostatnim spisie ludności zdarzył się wypadek, który świadczy o bardzo wątpliwej wierności owej konspiracyi. Naprzykład w gminie Krzywczycach koło Lwowa spis z roku 1890 wykazał 1013 Polaków, 37 Rusinów, 9 Niemców i 6 mieszkańców innej narodowości, natomiast w spisie z roku 1900 znajdujemy tylko 98 Polaków, a za to 1151 Rusinów, 34 Niemców i 18 innych. Podług tego spisu zatem w przeciągu 10 lat liczba ludności polskiej spadła z 1013 głów na 98, a liczba Rusinów wzrosła z 47 na 1151. I pod względem wyznaniowym konspiracyja tej gminy jest podobna. Gdy rok 1890 wykazywał 698 rzymsko-kat., 204 grecko-kat. i 159 izr., w r. 1900 znajdujemy 46 rzymsko-kat., 1182 grecko-kat. i 44 izr. Skonstatować należy, iż gmina Krzywczyca do dziś dnia jest znana z przywiązania

*) Przykładał szlachta zagonowa na Podkarpaciu, wśród której szerzy się coraz groźniej agitacja ukraińsko-radykalna.

HELENA ROMER.

MAJAKI.

26

(Ciąg dalszy.)

Karliński czekał cierpliwie aż minie jej nieśmiałość i zapomni o obecności gościa; z zupełnym odwróceniem władz umysłowych chłostał w sobie fizycznie niejako jej widok. Nie chciało mu się mówić, o nie pytać, ani się niczego dowiadywać, broń Boże; każdą wpływającą sekundę wazył chętnie ocenieniem serca i składał dziękczynienie za jej trwanie; gdzieś daleko za kramami świadomości przemykły przypomnienie gościnności i niewinnych zapraszań pani Jamontowej, oraz jej bezprzeznaczony klekot, ale odeszło to wrazenie, zostawiając bezgraniczny spokój i smutną, słodką ciszę w duszy.

— Wandziunuu! — rozległo się za ścianami. — Przepraszam, mamo, woła — frunęła przez wysoki próg i wnet czujne ucho Karlińskiego posłyszalo rozgłosny szept:

— Pruska zaraz siedzieć?... a widzisz, ty zawsze tak... zapnij... ot tu pod brodą... zostanie na kolację?... Ty nigdy nie nie wiesz... idź dopilnuj, żeby porządnie, a już ja... bo ty nawet i porozmawiać nie potrafisz, jak należy.

Po chwili wdrętała do salonu drobna, czarna imość, zdołna w kolorową, jedwabną krawatę, rozkładającą się na czarnej sukni jak potworny motyl; wspaniałe jej piwne oczy zaszyły

żłami w jednej chwili, gdy ściskając Karlińskiego za obie ręce, dziękowała mu za wizytę, względy, łaskę, honor etc., pytała jednocześnie o Tymcia i o zdrowie łaskawego pana, zakomunikowała mu, że wszystko przez te „rowulucje“ działo się, a każdy „prosty człowiek“ zhardtzał, „że to coś okropnego“, tak, że rądy sobie nie można dać ze sługą, dlatego z góry przeprosza za złą kolację, na którą jednak pozwala sobie Karlińskiego zaprosić.

Odrzekł jej grzecznie, że o tej porze jest dopiero co po obiedzie i zgodzi się tylko na szklankę herbaty, jeśli, nie przeszkadzając paniom, może zostać na wieczór i odpocząć tu po drodze. Takie dictum zostało przyjęte przez starą imość szeregiem nowych wykrzykników, które Karliński przetrzymał mężnie, ciesząc się, że „nikogo nie będzie“ na wieczór i że mu nie zabudują jako rekreacyjnej aspekta pół tuzina zdewotowanych kwok i paru litewskich księży, patrzących na niego jak na renegata. Zasiadł więc w rogu kanapy i nie słysząc nic z tego, co opowiadała pani Jamontowa, przemleczł zakwicie całej wieczór z głową opartą o ścianę, wpatrzony w krzątającą się Jamontównę.

Zadnego innego, ani większego szczęścia nie pragnął.

VIII.

Dziedzice Karlina.

Rozległa dobra Karlińska obejmowały od wiecznie fundusze rodzinne i liczne bliżej lub dalej położone folwarki, w różnych czasach i okolicznościach nabyte przez Karlińskich, którzy tradycyjnie kochali się w ziemi i rządili

rozległymi dobrami, nakształt królów. Wśród puszczy leśnych, odgradzających od świata i jego konwulsyjnych przewrotów ten odłupny zakątek, mogli dziedzice prowadzić dzieło cywilizacyjne swobodniej niż gdzie indziej. Echa burz politycznych dochodziły tam spóźnione i tracily na siłę, nim się obity o setne czoła leśnego i rybackiego ludu, zamieszkującego te okolice. Śniegi leżały tam dłużej wśród niekietnych, wielkich lasów, stacje kolejowe były dalekie, a drogi przez większą część roku takie fatalne, że tamowały ruch nawet nawiązków do weterpów furmanek chłopskich, o budowie pierwotnej i niedbałej. Wszystko w owej okolicy świadczyło o zaniku najpierwotniejszych potrzeb mieszkańców, oraz braku chęci jakiegobądź zmiany. Wpływ cywilizacyjnych klasy zamożniejszej na ludność większą nie dostrzegł tam ani śladu. Natomiast tu i ówdzie widniały zniszczone dwory, oddane na pastwę dzierżawców, zaniebane w okrutny sposób prześcianki parki, stworzone pańszczyzną dionia poddanych, pod rozkazem możnego pana, którego potomków szukać by trzeba na wesołychch od sennych puszczy brukach stołecznych. Innych znów dziedziców kości pały do dnia zmartwychwstania w białych śniegach Syberyi, lub gdzieś beziemiennie, pod zrubienicą, majątki zaś ich i dworki po rastały powierzchniową szatą obcego stylu i trupa pieszwały zaniebane, niedostępnym dawnym posiadaczom, niemile nowym właścicielom.

Ludność terytorialnie i narodowościowo była w ostatnich czasach tematem do ciągłych sporów gaziarskich, mających na celu rozwiązanie zawilej kwestyi, do jakiego mianowicie narodu, a choćby i prowincyi zaliczyć można owe

pogranicze pomiędzy „rdzenną Litwą“, a równie niezaprzeczone „rdzenną Białą Rusią“. Najmniejsi filologowie już się gubili w dociekania i badaniaach prehistorycznych genealogii tamtejszego ludu, chcąc go, nankowo przynajmniej, do tej lub owej zaliczyć narodowości, a najbardziej scholastyczne i subtelne dyskusje dziennikarskie nie umiały jasno określić, ku jakiej go oryentować kulturze.

Pewne nazwy wsi i rzek stwierdzały w oczach Litwinów fakt przynależności tej części kraju do Litwy, ale znów wobec lekceważącej pogardy, z jaką się ludność miejscowa odnosiła do wpływów litewskich i mocno spolszczonej białoruszczyzny, używanej w potocznej mowie, stwierdzić należało wynarodowienie na korzyść Białej Rusi. Właściwie lud ten spał i czekał.

Dość gęsto rozsiadane dworki, „okolicie“ szlacheckie o herbowych tradycjach, polszczyźnie cudownie archaicznej, lecz przetkanej rusycyzmami, stanowiły element mało różniący się od wioskowego pod względem kulturalnym, atoli świadomy swej narodowości.

Na ogół jednak pytany kim jest, tamtejszy człowiek odpowiadał: katolik, a badany ściśle, po głębokim i dłuższym namyśle dodawał, „tutejszy“... spoglądając mimowoli na siwe chmury lub wiecznie zielone, bujne bory świerkowe.

„Tutejszy“ on był istotnie, zrosły z borow-

kami ozdobioną lampą, przyslaną z fabryk da-

lekich — ze stolicy, przez wychodzą z wsi. Karliński przestał odczuwać zmęczenie podróży z chwilą, gdy siadł do powozu po paru bezmyślnych czekaniach na stacyach, klekotaniu się w kichającej jak rozszuszczony kot „podjazzdówce“, wdzierającej się zuchwale w zapadłe kęsy leśnych puszczy i wystającej na przystankach taką ilość kwadransów, jaka się żywnie podobala.

Gdy bystra czwórka siwych koni uniosła go wązkiemi drożynami w głąb lasów, uderzył go zapach mchu i żywicy, rozwijających się sosen, wycichł i odepchnął pełną pierśią, o- bymując swym pańskim spojrzeniem władcy chłozny gwar sosen, sine i różowe chmury m- talicznych zachodów, lśniącej w srebrzystym blasku tajemniczych jezierek leśnych. Potem uzbroid się w cierpliwość, by znieść wytrąsanie powozu, nim po kamienistych wzgórkach poro- sych karłowatym jałowcem, po korzeniach drzew i dyabelskich groblach przyrzuczonych chrustem, po mostach urągających najelementarniejszym prawidłom budowlanym, ujrzał wreszcie bieleją- cą na tle ciemnych drzew, obrzyny, biały krzyż, a za nim drogę bitą ze zwiru, obsadzoną trzawami, po której konie pomknęły jak wiatr. Poczuwszy się w obrębie swego państwa, Kar- liński, wychylony z powozu, badał groźnem i uważnem spojrzeniem zasiewy, chaty, drogę, wody i łąki, niebo i niemal powietrze.

(C. d. n.)

języka polskiego i ma szkołę polską, do której w roku 1909 uczęszczało 111 dzieci polskich wyznania rzymsko-kat. i 23 dzieci wyznania grecko-kat. Widocznie już w roku 1900 przy spisie ludności odbywało się „duszołapstwo” ze strony komisarzy konskrypcyjnych.

Te same podejrzenia i dziś są aktualne przed naznaczonym na 31 grudnia b. r. spisem ludności, wobec zapowiedzianej przez ukraiński „Narodny komitet” i sfery moskalfilskie jak najenergiczniejszej i jak najbezwzględniejszej agitacji, aby „narodowi ruskim” znów nie stała się krzywda. Organizacje „ukraińskie” już dziś agitują po wsiach wschodniej Galicji, a chodzi im głównie o zjednanie tej opornej reszty „łacinników”, która, mimo przewagi ruskiej w gminach mieszanych, potrafiła utrzymać język i poczucie przynależności do narodu polskiego.

Spółeczeństwo polskie nie docenia znaczenia spisu ludności, tego „jedynolitego przeglądniętą sił materialnych ogółu”, na który przez następne lat 10 będą się powoływali uczeni i politycy, ilekroć będą wchodziły w grę ważniejsze sprawy narodu naszego, a który daje obraz stosunków całej ludności kraju. Na liczbie obywateli opiera się w dzisiejszych warunkach w ostatecznej instancji siła moralna naszego ogółu, a z nią nasza przyszłość narodowa, a i nasze stanowisko w państwie austriackim, w tym kraju, w każdej naszej gminie. Dlatego też powinniśmy starać się o utrzymanie przy sprawie polskiej tych, którzy dotąd przy niej wytrwali — odzyskać tych, których samowiedza narodowa została zachłwną i obalającą w ostatnich 10 latach — odzyskać wreszcie i tych, których straciłszy już przed 10 laty.

Do takiej energicznej akcji wzywa w broszurze świeżo wydanej staraniem organizacji „Jedności narodowej” p. E. Dubanowicz.

Omawia on wyczerpująco błędy i niedostatkі ostatniej konskrypcji, orientuje w stosunkach polsko-ruskich na wschodzie i wzywa do uświadomienia ludności polskiej na wschodzie o celach i znaczeniu spisów ludności. W części uwag praktycznych nakłania do czujnej kontroli działań komisarzy konskrypcyjnych dla gmin obszarów dworskich **).

Uwagi i rady p. Dubanowicza odnoszą się przeważnie do wsi i kierowane są głównie w stronę ziemian. Ważne one są jednak niemniej dla ogółu społeczeństwa polskiego i odnieść je trzeba także do miast, objętych także programem ruskiej agitacji w kierunku „duszołapstwa”.

K. B.

*) Akcja „ukraińska” w sprawie spisu ludności obejmuje dwa powiaty Galicji zachodniej, a to nowosądecki i grybowy, gdzie jest szereg gmin o ludności mieszanej.

**) Komisarzy konskrypcyjnych, według ustawy z 29 marca 1869 roku, mianują w zasadzie gminy; w praktyce wobec braku ludzi odpowiednich z reguły starostwo.

Opór sejmu finlandzkiego.

Sejm finlandzki, po dziesięciodniowych naradach w klubach partyjnych, powziął jednogłośnie uchwałę, że zatwierdzonej już przez cara ustawy rosyjskiej o zmianie konstytucji Finlandy i zniesieniu jej autonomii nawet pod obrady merytoryczne wzięć nie może.

Motywy tej uchwały sejmu finlandzkiego, która śmiałością swoją przeszła wszelkie oczekiwania, jest nieformalny, niezgodny z ustaleniami od dawna obyczajem parlamentarnym sposobem, w jaki rząd rosyjski doręczył sejmowi owa fatalna ustawa do rozpatrzenia. Wedle konstytucji finlandzkiej, pośrednikiem między sejmami a koroną jest tylko rezydent w Petersburgu sekretarz stanu dla spraw finlandzkich, który, kontrasygnując wszelkie akta od korony pochodzące, jest za nie odpowiedzialny przed sejmem. Natomiast ani rosyjska rada ministrów w ogólności, ani żaden minister rosyjski w szczególności, nie mają prawa w jakiegokolwiek sprawie, z wyjątkiem resortu spraw zagranicznych i wojskowych, występować wobec Finlandy w charakterze oficjalnym.

Cała ta ustawa antyfinlandzka, przeprowadzona w lipcu przez Stołypina w Dumie i Radzie państwa, zasadza się głównie na tem, że, uznając szereg kwestji finlandzkich za ogólnopolskowe, rozszerza na nie kompetencję rosyjskiej rady ministrów, która odtąd ma w tych sprawach (a wyliczono ich w tej ustawie tak wiele, że obejmują one wszystkie niemal dziedziny życia publicznego) występować do cara z bezpośrednimi wnioskami ustawodawczymi, odsyłając następnie do rosyjskich sądów prawodawczych z zastrzeżeniem dla Sejmu finlandzkiego jedynie — głos doradczy...

W myśl tej ustawy i zgodnie z jej duchem, rosyjska Rada ministrów przesłała Sejmowi finlandzkiemu tę samą, sankcjonowaną już, a więc „prawomocną” ustawę „do zaopiniowania”, nie zachowując przytem wymaganych przez konstytucję finlandzką formalności — to znaczy bez pośrednictwa sekretarza stanu dla spraw finlandzkich i senatu finlandzkiego, ale wprost w taki sposób, w jaki p. Stołypin rozsyła okólniki swoje gubernatorom rosyjskim.

Nazajutrz miłanowie po uroczystym otwarciu Sejmu, przyniosł do kancelaryi talmana (prezydenta) wozy ministerjalny zapieczętowany pakiet, w którym mieściło się kilkaset egzemplarzy antikonstytucyjnej ustawy i uprzejme zaproszenie, podpisane przez Stołypina, do zaopiniowania jej przez Sejm.

Sejm jednak, stojąc na stanowisku konstytucji finlandzkiej, nie zna żadnego Stołypina, ani żadnej Rady ministrów i wszelkie od korony idące wnioski przyjmując tylko w postaci t. zw. „najwyższych propozycji”, kontrasygnowanych przez sekretarza stanu i doręczanych Sejmowi przez senat, jako najwyższą władzę wykonawczą.

Tymczasem tu wniosek — bo Sejm finlandzki, wierny swoim zasadom konstytucyjnym, nie mógł być sankcjonowany, ale nie przez niego uchwalonej ustawy uważał za co innego, jak tylko za wniosek — podpisał człowiek w Finlandy oficjalnie nieznany, oboktający i minister obcego państwa, nie mógł tam samym kontrasygnować go sekretarz stanu dla Finlandy, a doręczył go nie przedstawiciel senatu finlandzkiego, ale woźny rosyjskiego ministerstwa spraw wewnętrznych.

Było to tedy brutalne pogwałcenie wszyst-

kich form z konstytucji finlandzkiej bezpośrednio wynikających i przez stuletni obyczaj parlamentarny uświęconych. Gdyby więc Sejm, nie zważając na to pogwałcenie tych form, przystąpił do obrad nad „wnioskiem” Stołypinowskim, byłby już tem samem zrezygnował ze swych praw najwyższej i niezależnej od nikogo państwowej władzy prawodawczej w Finlandy.

To też Sejm finlandzki, nie wdając się w żadne kompromisy, nie przyjął po prostu do wiadomości nie tylko meritum wniosku, ale nawet samego faktu złożenia go na stole talmanowskim i — przeszedł do porządku dziennego.

Na taką śmiałość, a zarazem na takie poczucie prawa, umysłowości rosyjskiej całkowicie obec, ruseyfikatory rosyjscy zupełnie nie byli przygotowani. To też rosyjska prasa nacjonalistyczna okazuje teraz wielkie skonfundowanie, ponieważ i na nią nawet oddziaływały wysokie poczucie godności swojej, z jakim Sejm finlandzki uchylił samą nawet możliwość dyskusji nad zniesieniem autonomii swojej ojczyzny.

Dotychczas żaden nacjonalistyczny dziennik rosyjski nie zdobył się na koncept, co z tym nieoczekiwanym paszetem należy uczynić i — „kaj być”, Cara obecnie w Rosji niema. Stołypin wyjechał do Syberji centralnej oglądając rejonów kolonizacyjnych. W tej chwili nie ma więc w Petersburgu nikogo, powołanego do rozstrzygnięcia w tej sprawie. Naturalnie nie zmienia to w niczem jej zakończoność. Kład rosyjski nie cofnie się z obranej drogi przed sejmami finlandzkimi, który też uchwalił swoją zadokumentował tylko jeszcze raz ten pewnik, że naród fiński nigdy dobrowolnie narzucał sobie ustaw za prawomocne nie uznaje.

Festival muzyczny francuski w Monachium.

(Koresp. „Nowej Reformy”).

Monachium, 22 września.

W dwa dni po symfonii Mahlera rozpoczął się festival francuski. Przybyli wybitni francuscy muzycy: Saint-Saëns, Widor, Rhein-Baton, Cortot, Corella, Bret, Prodhomme, Fauré, Eöhrichville (redaktor „S. I. M.” i „Revue musicale”) i między nimi pani Wanda Landowska, największa wykonawczyni dzieł dawniej muzyki, napisanej dla clavecinu (prototyp fortepianu). Znana dobrze u nas monachijska „Tonkünstler Orchester” wykonywała pod dyrykcją Rhein-Batona dzieła Francuzów, odnosząc bezprzykładny sukces. „Neno Musikhalle” mieszcząca 3500 słuchaczy, wypełniała się trzykrotnie ro brzegi towarzysztwem wytwornym; obok języka niemieckiego przeważał francuski i angielski, rosyjski i włoski. Foyer hali muzycznej przedstawiał w pałacach bardzo efektowny obraz różnych typów i wspaniałych tłalet. Rozgadani Francuzi dawali lekcje konwersacji mieszkancom kraju z tej strony Renu. Kanciasta, kupiecka uprzejmość dzielnych Bawarów kryła się po niszach przed elegancją i wytworną grzecznością Paryżan, która z chwilą, gdy znaleźli się w barach i restauracjach, ukazywała w całej pełni swobodę ruchów, kontrastującą ze sztywną powagą, jaką okazywali Niemcy przy uroczystościach gastronomicznych.

Grano dzieła symfoniczne Cezara Francka, Saint-Saënsa, Widora, d'Indy'ego, Coquarda, Fauré'a, Chabrier'a, Bruneau, oraz młodych: Pawła Dukasa, Rogera Ducasse'a. Klauzynda Debussy'ego i Mauricego Ravela. Ci czterej ostatni są niejako przedstawicielami najmłodszej Francji, dzieląc się na dwa oboje: jeden wywodzi się z Wincentego d'Indy, drugi zaś od Debussy'ego.

Dzieła symfoniczne Saint-Saënsa i Fauré'a, jak również ich pieśni i utwory kameralne, odznaczają się wielką elegancją i lekkością oraz miłym brzmieniem; doskonała forma i mnogość przyjemnych dla ucha efektów dopełniają reszty zalet, tak, że gdyby można było doszukać się głębi a nie zauważyć zwrotów przesadnie ufrizowanych i mocno konwencyjonalnych, wrażenia i przyjemności estetyczna byłaby niezamągła. Z tego samego powodu niełatwo było symfonii d-moll Cezara Francka i wariacjom symfonicznym (granym przez p. Alfreda Cortota) odnieść zupełne zwycięstwo nad wszystkimi francuskimi kompozytorami. „Sinfonia sacra” Widora (grana pod dyrykcją kompozytora, była bardzo zajmująca w swej potężnej jedności budowy).

Wykonanie dzieł Coquarda i Bruneau, oraz niektórych dzieł Chabrier'a i Wincentego d'Indy nie było dyktowane koniecznością. Natomiast uwerturna do „Gwendoliny” Chabrier'a, autora przepysznej uwerturny „Espagne”, ograbionej z pięknych tematów przez Waldteufela, była bardzo na miejscu.

„L'apprenti sorcier” P. Dukasa odniósł znowu fenomenalny sukces; rzecz tu zdaje mi się, poznał Kraków. „Suite française” Rogera Ducasse'a zamyka naszą uwagę wyborną robotą techniczną i dowcipem w rytmie instrumentacji. Zdaje mi się, że Ducasse miał przed sobą wzór nazywający się podobnie (Dukas) „Fenomenalny instrumentator i impresjonista, odmawiający formie racyi bytu, Klauzynda Debussy, był reprezentowany przez „nostrany” orkiestrowo: „Nages” i „fetes”. Są to zbyt problematyczne jeszcze utwory, aby można o nich napisać coś innego, jak tylko osobiste wrażenia. Cokolwiek jednak powiem o jego poglądach, dziełom jednakże przynajmniej, że są bardzo interesujące i frapujące; wszędzie zaś zdradzały ogromny talent. Natomiast „Rapsodie espagnole” Ravela jest echem Debussy'ego, jak mówili „ani Francuzi. Pierwsze kompozycje Ravela: „Jeu de la mort”, „Histoires” naturelles i Sonata (wszystkie na fortepian) są lepsze. Ostatnie zeszyty p. t. „Gaspard de la nuit” już nie mówię tak silnie o talencie Ravela, którego najlepszą może zaletą jest dowcip.

Pieśni Duparc'a i Chaussona, śpiewane pięknie przez p. Różę Féart (z „Opera Comique”) i p. Vienenc'a, sąjają ogół bardzo silnie. Ciągnę starsi kompozytorowie francuscy byli w istocie wielkimi pieśniarzami. Monachijski „Madrigalvereinigung” wykonał pod dyr. p. Jana Ingenhovens'a szereg madrygatów z XVI wieku.

Prawdziwie tryumfy święciła nasza rodzaka pani Wanda Landowska, wykonując na clavecinie kilka utworów Corellina i Rameau (XVIII stulecie). Uczeń (a p. prof. dr Adolf Sandberger) i artyści byli rozentuzjuszowani jej grą na starodawnym instrumencie, który przewyższa nasz fortepian nieskończoną zdolnością zmiany koloru. Sukces pani Landowskiej był ponad wszelkie opisywania. Powiększyły go występy na przyjęciach u księcia Ludwika Ferdynanda i u pp. T. Knorrów (gdzie zebrało się wielu uczestników festiwalu, aby również

posłyszeli Ryszarda Straussa grającego następy z najnowszej opery p. t. „Rosenkavalier”).

Trzeba przyznać Monachium, że umiało przyjąć Francuzów bardzo gościnnie i bardzo życzliwie.

Dr Adolf Chybiński.

Kronika.

Kraków, 27 września.

Nowa szkoła kresowa. Z zarządu I Koła T. S. L. w Krakowie donoszą nam: Po zwyciężeniu rozlicznych trudności, stawianych przez wrogię polski żywioł, otwiera Koło I T. S. L. w Krakowie, szkołę polską w Jaworzu Średnim na Śląsku. Płaćówka to tem donioślejszego znaczenia, że w gminie tej czysto polskiej zakłada równocześnie niemiecki „Schulverein”, również szkołę ludową, aby nieść germanizację w ródzie polski częścią śląskiej ziemi. Lecz ludność nasza nie dała się uwieść pomimo wyteżonej agitacji ze strony przeciwniej i znaczną część swych dzieci wpisała do szkoły polskiej. Poświęcenie lokalu szkolnego i otwarcie szkoły odbędzie się w najbliższą niedzielę d. 2 października b. r. o godz. 11 rano.

Z teatru krakowskiego. Dyrekcja teatru krakowskiego co roku wznawia kilka komedji klasycznych polskich. W sezonie bieżącym program klasyczny rozpoczyna „Żydzi”, jedna z najświetniejszych sztuk Józefa Korzeniowskiego. „Żydzi” przez lat kilkadziesiąt utrzymywali się na repertuarze wszystkich bez wyjątku scen polskich. Dzięki jednej charakterystyce osób, które dziś są jakby galerją portretów z życia polskiego na Wołyniu w piątym lat dziesiątku ubiegłego wieku dzięki plastycznemu utrwaleniu obyczajności ówczesnej i śmiałym akcentom wskazań obywatelskich, sztuka Korzeniowskiego przemawia i do widza dzisiejszego, nie przestaje go interesować. Rzecz oczywista, że do wartości artystycznej „Żydów” przybywa dziś jeszcze pietyzm, który szczerze cwiela dzieła minionej epoki.

Z teatru ludowego. Wczoraj wznowiono na scenie ludowej „Mazepę” Juliusza Słowackiego. W roli Jana Kazimierza wystąpił po raz pierwszy p. Dębowski, artysta dramatyczny sceny kaliskiej. Niestety, występ to był bez wszelkiego sukcesu, ze szkoda wprost dla dzieła. „Mazepę” grał znowu p. Bołcza, zupełnie nieodpowiedni do stwarzania tak skomplikowanych postaci i nie umiejący mówić wierszem. Wówczas odwrócił z właściwym sobie rozmachem dyr. Rygiel. Na szczególną uwagę zasługują młoda, a bardzo utalentowana artystka p. Żarlińska, która stworzyła postać Amelii z wielkim wdziękiem i prostotą artystyczną, z głębokim czuciem jej i pietyzmem dla wiersza Słowackiego. Była to pierwsza kracyca p. Żarlińskiej prawdziwie artystyczna.

Fel. Gw.

Sezon koncertowy 1910/11. W czasie od października do kwietnia odbędzie się w Starym Teatrze w Krakowie, staraniem dyrektora koncertów krakowskich, 16 wielkich koncertów, na które tak samo jak w roku zeszłym, rozpisaną będzie abonament, przynoszący nabywcom wielkiej serji bileto- wnych znaczne zniżki cen miejsc. W koncertach tych wystąpią: Orkiestra monachijska dawna Kaima (3 koncerty symfoniczne), kwartet bruckelski da wieczór Beethovena i drugi poświęcony muzyce nowoczesnej przy współudziale prof. Lalewicz'a. Po wielu latach da się słyszeć znowu świetny kwartet czeski. Nowymi zjawiskami na estradzie krakowskiej są: strzypek Manen, pianista Donnanyi i rozgłosnej sławy wiołoczełista Pablo Casals. Fryderyk Kreisler, który po raz ostatni grał w Krakowie, jeszcze przed otwarciem Starego Teatru, powróci w tym roku; powróci również p. Thibaud. Koncerty śpiewackie będą częściej z udziałem: pianistki polskiej p. St. Arzyskiej, Yvonne de Trevillo z op. król. La Monnaie w Brukseli, następcy Slezaka w op. wiedeńskiej Willema Millera, oraz — cion sezonu — Lucile Marcell z op. wiedeńskiej z tow. Feliksa Weingartnera, dyrektora teatru opery. Sezon rozpocznie 30 października występ Wandy Landowskiej, pianistki klawirystki, którą Kraków najszybciej dopiero teraz po raz pierwszy.

Niebawem ukaże się ilustrowany prospekt ze wszystkimi szczegółami dotyczącymi sezonu. Abonamenty można zamawiać tylko w kancelaryi dyr. konc. krak., która od dnia dzisiejszego mieści się w Starym Teatrze (I p. od pl. Szczepańskiego.)

Zmiana tytułatury technicznych urzędników salnarnych. Na podstawie postanowienia cesarskiego została zmieniona tytułatura technicznych urzędników zajętych w zarządach saln w Galicji i na Bukowinie i w krajach alpejskich w następujący sposób: starsi zarządcy gór, starsi zarządcy gór i hut, starsi zarządcy hut i inspektorowie budowy maszyn mają w przyszłości nazywać się starszymi komisarzami górniczymi; zarządcy gór, zarządcy gór i hut, zarządcy hut, inspektorowie budowy i maszyn, zarządcy materyałów — komisarzami górniczymi, a adjuńki zarządów salnarnych — adjuńkami górniczymi.

Z sali sądowej. W dzisiejszym numerze porannym, w artykule „Z sali sądowej” wystąpiliśmy przeciw nieuczciwemu i przegrodnemu powierzeniu obrony sądom, kiedy w Krakowie dość jest adwokatów, którzyby obowiązkowo, na wezwanie ławy adwokackiej, obrony podjąć się mogli. Idzie tu o to, aby prezydent sądu karnego w czasie właściwym zawiadomił ławę adwokacką. Oczywiście poruszyliśmy sprawę ze stanowiska niejako zasadniczego, nie kwestionując skuteczności obrony p. sądziego dr. Taubenschlaga, który, jak z toka wczorajszej rozprawy i sposobu prowadzenia obrony widać było, przestudował akta sprawy z wymaganą starannością i wywijał się z obowiązku orodczy z szczerem przejęciem i należytym opanowaniem momentów rozprawy. Jego też obronie, sformułowanej pod względem prawniczym doskonale, zadowolęca skazany Baran łagodny względnie wymiar kary za zbrodnię zabójstwa.

Z kraju.

Z Jasła piszą nam: Na zakończenie krajowego kursu majsterskiego dla szewców w Jasle urządzoną będzie wystawa prac jego uczestników, która będzie otwartą w niedzielę, 2 października b. r., od godziny 10 rano do godziny 5 po południu, w szkole wydziałowej miejskiej. Wstęp wolny.

Samobójstwo ucznia. Z Jasła donoszą nam po dacie 26 b. m.: Dnia 23 b. m. uczeń IV klasy gimn., R. G., popchnięt w gnacha tutejszego gimnazjum zamach samobójczy. — Na korytarzu szkoły strzelił do siebie z dużego rewolweru. Kula uwięzła w ośrodku. W stanie bardzo groźnym został przeniesiony do szpitala, gdzie zdolny operator, dr. Jaworowski, wyjął kulę. Uczeń dotąd żyje. Ocas najwyższy, aby władze zabroniły sprzedawać małowielkie rewolwery.

mydło prawdziwe W. Bracha. Mydło to jest roślinne i natłuszczone i chroni skórę od pęknięcia. Przy używaniu tego mydła staje się czerwoność rąk i nosa i odmrożenie i t. d. znikają, lub w głównym składzie:

Tarnów, 26 września. (Przepełnienie w szkołach ludowych. — Egzamina dojrzałości w terminie jesennym).

W tarnowskich szkołach ludowych powtarza się z początkiem każdego roku szkolnego bardzo smutne zjawisko: oto wszystkie szkoły stałe są przepełnione, skutkiem czego znaczny procent dzieci nie może uczęszczać do szkoły. Nie wesoły obraz stosunków frekwencyjnych w szkołach ludowych przedstawia się następująco: 3-klasowa szkoła wydziałowa męska im. Kopernika liczy klas 6 szkoły pospolitej i 3 klasy wydziałowe, uczniów 534; 5-klasowa szkoła męska im. Brodzkiego klas 7, uczniów 391; 4-klasowa szkoła męska im. Staszcza klas 8, uczniów 513; 5-klasowa szkoła wydziałowa żeńska (wraz z 4-klasową pospolitą) im. Juliusza Słowackiego klas 14, uczniowie 1107; 4-klasowa szkoła pospolita żeńska im. Konarskiego klas 10, uczniowie 529 i 4-klasowa szkoła pospolita żeńska im. Hoffmannowej klas, uczniowie 176.

Przepełnienie niektórych klas jest wprost niebywałe. Jedna klasa zaledwie liczy 32 ucznie, 21 klas liczy poniżej 50 uczniów i uczniowie, 17 klas dochodzi do 60, 20 klas do 70, 6 klas do 80, 3 klasy przekraczają liczbę 80 uczniów i uczniowie. Jak można udzielać nauki w tak przepełnionych klasach i jak ta nauka wygląda, lepiej nie pisać.

Reasumując ilość uczniów i ucznie, pobierających naukę w szkołach ludowych, dochodzimy do następujących rezultatów: Uczniów zapisanych jest 1764, pobiera naukę 1702, obowiązujących do nauki jest 3297, czyli, że 1595 chłopców wcale nie pobiera nauki; uczniowie zapisali się 2607, uczęszcza 2531, obowiązujących do nauki jest 3441, a więc 910 dziewcząt nie pobiera nauki. Dla miasta Tarnowa, które popiśnie się wodociągami i tramwajem elektrycznym, cyfra 2505 dzieci, nie pobierających żadnej nauki, jest niezatartą plamą, jest oświatowym skandalem.

Egzamina dojrzałości w terminie jesennym odbył się w II gimnazjum, pod przewodnictwem dyr. dr. Lenka. Świadectwa otrzymali: Mijak Eustachy (z odn.), Ochab Władysław, Pilzer Juliusz i Radnicki Wacław.

Lambda.

Rzeszów, 26 września. (Sprawozdanie zarządu III okręgu. — Gimnazjum żeńskie. — Wybory do Kasy chorych. — Zjazd koleżeński).

Onegdaj wyszło z druku sprawozdanie wydziału III okręgu „Sokoła” za rok 1909, do którego należy 26 gniazd okolicznych. W roku administracyjnym odbyło się tylko jedno pełne posiedzenie, którego porządek dzienny obejmował prawie wyłącznie sprawy zlotu grunwaldzkiego. Pozostałość kasowa na rok 1910 wynosi 312 K 46 hal. Zarazem mieści się w tej broszurze sprawozdanie okręgu grona nauczycielskiego, w którego skład wchodzi wszyscy nauczyciele gniazd. Okręg cały podzielono na trzy dzielnice: środkową, południową i północną. W kwietniu odbył się 5-dniowy kurs gimnastyczny; brało w nim udział 15 uczestników. W lipcu urządzono w Łanucie zawody gimnastyczne, które zgromadziły 74 drużyn. Następną zjazd delegatów naznaczono na niedzielę 9 października b. r. w Gorlicach o godz. 10 rano. Porządek dzienny obejmujący, prócz zwykłego sprawozdania wydziału, także sprawę zlotu okręgowego, względnie doradczego w r. 1911.

Wśród tutejszego grona nauczycieli gimnazjalnych powstała myśl utworzenia szkoły średniej dla dziewcząt, której brak daje się silnie odczuwać w naszym mieście. Corocznie zgłasza się do egzaminów w tutejszych gimnazjach wielka liczba ucznie prywatnych, a także dwie najwyższe klasy szkoły wydziałowej żeńskiej są przepełnione. Fakt ten wskazuje na potrzebę założenia gimnazjum lub liceum żeńskiego w Rzeszowie. W dniach najbliższych ma się odbyć na ten temat pogadanka interesowanych rodziców i nauczycieli; spodziewać się też należy, że i Rada miejska, jako też ogół obywateli, poprą w każdym kierunku zamiary inicjatorów.

Wczorajsze wybory delegatów do Kasy chorych przyniosły zwycięstwo dawnemu zarządowi, który pozostaje w rękach socyalistów.

We wtorek 27 b. m. odbędzie się w I gimnazjum zjazd abitarytów, którzy przed 45 laty składali egzamin dojrzałości. Z licznej podówczas Kasy pozostało tylko 9 przy życiu, wśród nich biskup sufragan ks. Fischer z Przemyśla, kanonik ks. Stafiej ze Staromieścia i inni.

Ze świata.

Pogrzeb ś. p. Jana Gebethnera, szefa firmy księgarskiej Gebethner i Wolff, odbył się w Warszawie w niedzielę przy nader licznych udziałach świata literacko-artystycznego i handlowego Warszawy. Wyprowadzenie zwłok z kościoła poprzedziły śpiewy chóru Opery. Ks. pastor Loth poeznął zmarłego piękną mową, podnosząc jego zasługi jako człowieka spełniającego swój obowiązek społeczny. Orszak żałobny w drodze na cmentarz poprzedzała szkoła im. Wróblewskiego w komplecie, za trumną szła podaża młodzież szkoły Konopczyńskiego, zamknięta wreszcie pochód żałobny specjalna platforma z wieńcem. Od rogatki wolskich trumny ponieśli na ramionach współpracownicy księgarscy do grobu rodzinnego, gdzie chórowi Opery poeznął zwłoki hymnem pogrzebowym Mendelssohna i chórem Trosła.

Wielki dziennik polski w Petersburgu wydawać podobno zamierzają poseł do Dumy państwowej gen. Babiański i b. poseł do pierwszej Dumy „wyborczin” Lednicki. Obaj, jak wiadomo, są postępowcami polskimi, formalnie zaś należą do stronnictwa „kadetów”.

Koło polskie w oświeceniu czeskim. Wytwo. tygodnik czeski „Złata Praha” ogłasza w ostatnim zeszycie artykuł znanego czeskiego dziennikarza politycznego i korespondenta wiedeńskiego „Nar. Listów”, Józefa Penizka, o „Kole polskim”. Autor, podając historję Koła polskiego w parlamencie wiedeńskim, podnosi zjednoczenie wszystkich stanów i stronnictw, z wyjątkiem socyalistów, w klubie, który stężyć powinien Czechom za wzór, tak samo, jak jego solidarność, której Polacy wiele zawdzięczają.

Autor charakteryzuje poszczególnych przywódców i politykę Koła, któremu zarzuca oportunizm, zastawiając jednakże zdobycze narodowe i polityczne Czechów i Polaków, twierdzi, że stanowisko narodu czeskiego jest gorsze od stanowiska Polaków w Austrii. Ton całego artykułu jest zresztą bardzo sympatyczny dla Polaków. Wyborna fotografia, przedstawiająca członków Koła i ministrów polskich w sali klubowej, uzupełnia artykuł p. Penizka.

Spadek po Kainzu. Zmarły niedawno artysta Burgteatru, Józef Kainz, zostawił 60 000 K gotówką. Oprócz tego ubezpieczył się przed kilku laty na 50 000 K, tak, że żona otrzyma w spadku ogółem 110 000 K. Bibliotekę Kainza oceniają na

40 000 K. Nadto w zbiorach Kainza znajduje się obraz, przypisywany Van Dyckowi, za który dawano już 50 000 koron.

Zwycięstwo Cyganiewicz w Wiedniu. To, co mieło się odbyć w Krakowie, o czem czytaliśmy na ogromnych plakatach, odbyło się w niedzielę wieczorem w Wiedniu w cyrku Buscha. Do zapasów stanął Cyganiewicz i champion amerykański dr. Roller. W cyrku zgromadziła się bardzo liczna kolonia amerykańska, która każdy żręczny chwyt Rollera darzyła domocnymi oklaskami. Zapasy odbyły się na sposób amerykański „Catch-as-catch-an”. Jakkolwiek dr. Roller jest bardzo zręcznym i przetrzymującym wapańnikiem, nie mógł poddać się i rutynie Cyganiewicza. To też pierwszy match skończył się kłęką dra Rollera po 46 minutach walki. Po 10-minutowej pauzie nastąpił drugi match. W niespełna 20 minut położył Cyganiewicz po raz drugi dra Rollera na łopatki. — Zwycięscę nagrodziła licznie zebrana publiczność burzą oklasków.

Rudolf Dellinger. W niedzielę zmarł w Dreźnie kompozytor i kapelmistrz tamtejszego „Residenz-theatru” Rudolf Dellinger, w 52 r. życia. Do najpopularniejszych prac jego należy operetka „Don Cesar”, która cieszyła się w swoim czasie takiem powodzeniem, jak np. obecnie „Wesela wdówka” Lehara.

Ślub księżnej Klementyny Koburskiej z księciem Napoleonem Bonaparte odbędzie się w listopadzie w obecności cesarskiej Elżbety, króla włoskiego oraz królowej Piir portugalskiej.

Łot ponad Alpami. Złobowca Alp, Geo Chavez odcierpi, zdaje się, lot swój ponad Simplon fizyczny utratnością. Do wczoraj stan chorego nie poprawił się; co do przyczyn katastrofy, Chavez nie może sobie nie więcej nad to przypomnieć, że aeroplan nagle się przewrócił. Co do przyczyn katastrofy przypuszczają jeszcze, że Chavez w chwili, gdy wzblił się do wysokości 2000 m. i znajdował się nad równiną Domodossola, z powodu nadmiernych wysiłków i zimna nie posiadał już całej pełni sił duchowych. Pomimo sygnałów, które mu dawał komitet organizacyjny, Chavez nie zauważył miejsca lądowania, tak, że wielu myślało w pierwszej chwili, iż awiator popłynię wprost do Medylanu, na co potrzebował jeszcze dwóch godzin czasu. Nagle aeroplan zaczął opadać katastroficznie.

Wczoraj odwiedziła Chaveza jego narzeczona, która przybyła z Paryża. Oboje narzeczeni płakali. Oprócz 50 000 nagrody, którą Chavez otrzymał — lot ponad Simplon, otrzyma jeszcze nieznaczliwy awiator 50 000 lirów od medylańskiego towarzystwa awiatycznego.

Olbrzymie sprzeniewierzenie. W sobotę aresztowano w Kopenhadze głównego kasjera państwowego Związku kredytowego, Eschricha, pod zarzutem wielkiego sprzeniewierzenia. Przy rewizji kasy stwierdzono deficyt 100 000 marek. Eschrich przyznał się do winy i oświadczył, że sprzeniewierzeń dokonał w ciągu pięciu ostatnich lat. Urzędnikiem Związku kredytowego był Eschrich od lat czterestu.

Pomalowany nietoperz. Z Mossulu donoszą o następującym, zabawnym zdarzeniu: Zoolog austriacki, dr Wiktor Pitschman, który bierze udział w ekspedycji naukowej wiedeńskiego Związku orientального dla nauk przyrodniczych, wrócił niedawno z Mezopotamii, gdzie podróżował wraz z p. Hugonem Friesingerem. Obaj podróżni udali się obecnie do Bagdadu. Przybył tam także bar. Handel, który przedszedł góry Kurdystanu. Panowie ci wprawili Bagdad w niezwykłe ożywienie. Codziennie można było widzieć tłumy ludzi przed domem misjonarzy Dominikanów, gdzie uczeni zatrzymali się chwilowo. — Przed bramą zbierały się tłumy z wękami, ptactwem, owadami i wszelkim robactwem, które znoszone na sprzedaż dla zoologów. Wielu ludzi ciągnęło znaczne zyski z podrózników, jakkolwiek w duchu śmiali się z „manii” uczonych europejskich. Jakies indy widum — poszło na sprzedaż nietoperza. Odprawaiono o inatę z kwitkiem i poczemieniem, że i w Europie i nietoperze. Spesyczny właściciel nietoperza nie chciał jednak za wygraną. — Przyszłszy do domu, posłował nietoperza „benną”, znaną farbą, która nadaje bardzo ładny połysk. Używają jej szczególnie damy wschodnie do barwienia paznokci. Pomalowany tak nietoperza, uparty handlarz udał się z nim znów do profesora, który nie posiadał się wprost z radości na widok tak cudnego zwierzątka. Profesor był najgłębiej przekonany, że odkrył nowy, nieznany jeszcze typ nietoperza. Któż jednak opisał jego zdumienie, gdy przy obmywaniu zaczęła z nietoperza spływać farba, tak, że zwykły nietoperz wydał się profesorowi wprost ordynarnym.

Zmarli. W Warszawie zmarł w 25 bm. Ignacy Czarnowski, inżynier, b. uczestnik powstania 1863 r. sybirak, przeżywszy lat 69. — Wilhelm Smolachowski, radca dworu, emerytowany sekretarz gabinetowy cesarza, po długich a ciężkich cierpieniach zmarł w Wiedniu dnia 24 września br. w 81 roku życia.

Składki. Zamiast wieńca na trumnę ś. p. Maryi Stachowiczowej złożyli Janowie Sankowscy 10 K na zakład F. Żurowskiej.

Z kalendarza. We wtorek 27 września: Przeniesienie św. Stanisława, Kosmy i D.; we środę 28 września: Właśwa m. i Eustochii p.; we czwartek 29 września: Xi chała archanioła.

Wschód słońca dnia 28 września o godzinie 5 m. 34 zachód o godzinie 5 min. 26; długość dnia godzin 11 min. 60.

Z krakowskiego obserwatorium. Dnia 26 września termometr doszedł do + 37 do + 12½ C.; — barometr powoli opadał.

Dnia 27 września o godz. 7 rano stan barometru 762.2 mm., termometru 8.6 C.; — w

MAGAZYN MEBLI Niemczynowski i S-ka

i
wyróbów tapicerskich Stanisław Stachowski

przy ul. Sławkowskiej l. 6.
vis à vis Hotelu Saskiego.

5899 25 25

poleca obficie zaopatrzone magazyny mebli stylowych wszelkiego rodzaju, dywany, pokrycia meblowe z pierwszorzędných fabryk, przybory dekoracyjne, firanki, portyery, chodniki, koce, kołdry, pościel, oraz doskonałe wyroby tapicerskie. Próbki materiałów i tapet na żądanie odwrotną pocztą.

Magazyn i pracownia robót ręcznych

pod firmą
SABINA KNÖBEL
w Krakowie, ul. Grodzka 35, l. p.
polecą nowości w robotach rozpoczętych i wykonanych. — Największy wybór tkanin i włókien oraz najnowszych przyborów do haftu pierwszej jakości. — Przyjmuje się wszelkie oprawy poduszek, makat itp. Ceny stałe i umiarkowane. Zamówienia z prowincji uskutecznia się odwrotnie. — Zakład rysowniczy na miejscu. — Przyjmuje kilka pańienek do haftu. 6211 7 48

Do sprzedania!

Zegar francuz. z grupą alabastrów oraz wazon i lichtarze z alabast. z bronzami, pajaki z bronzu, meble salon. antyczne i zwykłe różnego rodzaju w rozmaitych inkrustacjach i stylach, szale i chusty stare koronkowe, makaty, porcelana, inne przeróżne artystyczne rzeczy w wielkim wyborze. 6224 8 0

Leopoldyna Machowska
Kraków, Szewska l. 5, l. p.

Magazyn konfekcji dziecięcej i strojów damskich

LOTTI KORALL
w Krakowie, ulica Grodzka l. 9
polecą na sezon obecny konfekcję dziecięcą dla chłopców i dziewcząt, także szlafroki, spodnie, bluzki, halki i t. d. 5886 7 24

Fortepian krótki, zupełnie nowy, do sprzedania, Szlak 11. — Wiadomość u stróża. 6411 9 10

ZAKOPANE

„JERZEWO”
Pensjonat Zofii Włóczyńskiej
przy ulicy Jagiellońskiej.
= otwarty przez cały rok. =

Dom w zupełności odnowiony, świeżo z komfortem urządzone, pokoje z werandami i pięknymi widokami, kurytarze ogrzewane, kuchnia wykwintna i zdrowa, usługa wzorowa, fortepian w miejscu. Ceny przystępne. 6213 10 10

L. E. XIV. 975.10. 6968

Edykt licytacyjny.

Na żądanie Kasy Oszczędności miasta Krakowa zastąpionej przez adw. Dra Tadeusza Federowicza odbędzie się **dnia 4 listopada 1910 r. o godzinie 10 przed południem** w sądzie niżej wymienionym, przy ul. św. Jana l. or. 22, I piętro, Nr biura 34, licytacja realności lwh. 2547 w Krakowie parcela gruntu l. 1682/7 obszaru 406 m.² przy ul. Rajskiej między domami l. or. 18 i 22. Realność ta stanowi parcelę budowlaną ze stajnią drewnianą, szopą na węgle i parkanem bez przynależności. Nieruchomość wystawiona na licytację jest oceniona na 19.595 koron. Najniższa cena wynosi 7063 koron, 35 hal, poniżej tej ceny sprzedaż nie przyjdzie do skutku. Warunki licytacyjne, które się jednocześnie zatwierdza i odnoszą się do tej nieruchomości dokumenta (wyciąg tabularny, wyciąg katastralny, protokoły, ocenienia itd.) może każdy, mający chęć kupienia, przejrzeć podczas godzin urzędowych w sądzie niżej wymienionym, w biurze Nr 41. Takie prawa, wobec których niniejsza licytacja byłaby niedopuszczalną, należy zgłosić do sądu najpóźniej przy wyznaczonym terminie licytacyjnym, inaczej roszczenia tego rodzaju co do samej nieruchomości nie mogłyby być już ze skutkiem podnoszone. Te osoby, dla których jakie prawa lub ciężary na powyższej nieruchomości, bądź obecnie już istnieją, bądź w toku postępowania licytacyjnego powstaną, powiadomiane będą o dalszych wydarzeniach tego postępowania jedynie przez przybicie na tablicy sądowej, jeśli nie mieszkają w okręgu sądu niżej wymienionego i nie wskaza temuz sądowi pełnomocnika do doręczeń w siedzibie sądu zamieszkałego. C. k. sąd powiatowy w Krakowie, Oddział XIV, dnia 10 września 1910.

Kurs przygotowawczy

do egzaminu rachunkowości państwowej, buchalterii pojed. i podwójnej, w języku pol. jak i niem. zdawanych przed odnośnymi komis. w c. k. Namiestnictwie, Akademii handlowej i w Wydziale krajowym, został otwarty. Kandydaci i kandydatki obok teoretycz. wykształcenia nabędą również doskonałej rutyny w praktycznych wiadomościach. Dla pań osobne godziny. Pomyślny rezultat, egzam. zapewniony. Na kurs można się wpisywać w każdym czasie. Również udzielam lekcji koresp. handl., bankowej stenografii, kaligrafii i konwersacji niemieckiej. 6090 5 6

HENRYK GOTTLIEB

zaprzysiężony rzeczoznawca ksiąg handl. przy c. k. Sądzie kraj. i prof. rachunk. państw. b. dyrektor banku warszawskiego. Kraków, ul. Dietłowska 68. II. — Telefon 1137.

Koraliki

Perły, Kamienie kolorowe, Cekiny, Liście i przybory do robienia kwiatów, Struny włoskie i przybory do instrumentów polecają najtaniej 6648 4 10

Fialek i Turek

Kraków, Szewska 23.

skład farb, glazury, perfum i mydeł.

Generalna agencja dla Galicji: Lwów, ulica Gródecka 95.

Krawiec

J. Lipezyński

Kraków.

Materyały na sezon jesienny i zimowy nadeszły. 6471 7 12

Najskynniejszy i najmożliwiej urządzony

Zakład leczniczy

przeciw chorobom piciowym

b. c. k. lekarza pułkowego i długoletniego kierownika szpitala

Dra Józefa Kajdacsy

w Budapeszcie, VIII. József Körút 2.

W najskynniejszym niewatpliwie zakładzie tym, zastającym pod umiejętnym kierownictwem Dra Kajdacsy uikną bezpowrotnie najcięższe i najbardziej zastarzałe choroby piciowe jako to: zaniedbane i zastarzałe wrzody syfistyczne, cierpienia pęcherza i nerek, bóle stosu pancerzowego i nerwowości, jako wyniki zakażenia krwi, lub zaspokajania własnych chuci, białe upławy u kobiet leżone bez wstrzykiwań, dalej impotencya, osłabienie nrysiowe, hemeroidalne cierpienia, raptura, słabości skórne itp.

Wszystkie te cierpienia zarówno u mężczyzn jak u kobiet, bez przeszkody w zawodowych zajęciach chorego i dochowując ścisłej tajemnicy, leczy z wielkimi powodzeniami i w stosunkowo krótkim czasie Dr Józef Kajdacsy. Na listy odpowiada się odwrotną pocztą.

Leczenia pewnego podejmuję się także na drodze dyskr. korespondencyj.

Na życzenie wysyła zakład potrzebne medykamenty. 6762 4 6

Ustne i pismienne (listowne) ordynacje także w polskim języku.

Do
PP. Jednorocznych Ochotników!!

PIERWSZORZĘDNY ZAKŁAD UNIFORMOWY
I MAGAZYN SUKIEN CYWILNYCH

JAKÓBA KASESNIKA

W KRAKOWIE, FLORYANSKA 20,

odznaczony chlubnie na wystawach krajowych i zagranicznych poleca się

Pp. oficerom, urzędnikom, jednorocznym ochotnikom i studentom pod względem wyrobu tak sukien uniformowych jak i cywilnych z materiałów pierwszej jakości i kroju wedle najnowszych fasonów. Poleca również swój bogato zaopatrzony skład wszelkich przyborów uniformowych.

BARDZO WAZNE!!

BARDZO WAZNE!!

CENY BARDZO PRZYSTĘPNE!!

5857 15 0

Jan Ihnatowicz

w Krakowie - - - Sukiennice 20

poleca:

6789

Prawdziwe Mleko ogórkowe 1 kor.
Prawdziwy Krem ogórkowy 1 kor.
Prawdziwy Puder ogórkowy 1 kor.
Prawdziwe Mydło ogórkowe 1 kor.

Odnaczone srebrnym medalem c. k. Ministerstwa handlu.

Do wydelikacenia i upiększenia twarzy. Znakomite, prawdziwe, naturalne.

Oprócz sklepów własnych wszędzie do nabycia. Żądać wyraźnie tylko wyrobu

JANA IHNATOWICZA.

Ziemniaki białe lub różowe z Dóbr Piaszów

z podstawą do domu po K 6 za 100 kg. poleca: **J. Szalański i Sha,** Dom rolniczo-handlowy, **Kraków, Plac Szczepański 8** (Gmach c. k. Tow. Rolniczego). — Ziemniaki w polu gnią, a także z powodu zamknięcia granicy ceny będą bardzo wysokie. 6653 2 6

B. Oierzejski

Kraków, Rynek, róg Floryańskiej

dostawca dla

Związku lekarzy

poleca w wielkim wyborze:

Bieliznę białą i kolorową, Krawaty, Rękawiczki, Kapelusze.

Telefon Nr. 368.

6791 2 0

Główna wygrana 600.000 franków złotem z ciągnięcia losów tureckich, które się odbyło 1 grudnia 1908, przypadła pewnemu porucznikowi w Gracu.

Los turecki

Ciągnięcie już 1 października 1910.

6 ciągnięć na rok 6

główna wygrana na przemian

Fank. 400.000

200.000

złotem.

Los gotówką około 264 K lub na

44 raty miesięczne po 7 K.

3 losy na 46 rat miesięcznych po 20 K.

Każdy los musi być wyciągnięty.

Oba losy razem tylko na 42%, raty miesięcznej po 16 K.

Natychniastwo wyłącznie prawo gry już po złożeniu pierwszej raty na prawne potwierdzenie kupna. — Zamówienia przekazem pocztowym. 6887 4 6

Promesy regulacji Cisy tylko po 7 K.

Wiedeński dom wymylny Robert Reittler

Wiedeń IV, Hauptstrasse 20. Tylko Paulanerhof.

4% Los regulacji Cisy.

Na rok 2 ciągnięcia.

Ciągnięcie już 1 października 1910.

Główna wygrana:

- 180.000 koron -

bez żadnego potrącenia, dalej 5 wygranych po 2000 K.

Los gotówką około 335 K lub na

37%, raty miesięcznej po 10 kor.

Odsetki każdego roku 8% od sumy zapłaconej.

Ładny pokój

na I piętrze, przy ul. Siemiradzkiego, z umeblowaniem, usługą, opałem, za 40 koron miesięcznie do wynajęcia od 1 października. Wiadomość w Krakowskim Biurze Ogłoszeń, Kraków, ul. Karmelińska 15. 6849 3 3

L. wiedeński koncesjonowany zakład używanych pojazdów i uprzęży

ma zawsze na sprzedaż w bardzo wielkim wyborze bardzo piękne, od zamożnych osób pochodzące landa, pokryte jedno i dwukonne kuczerfakony wszelkiego rodzaju, lekkie kabriolety, browne i t. d. Kupuje też całe urządzenia rozbitych pojazdów za gotówkę lub przyjmuje w komis Karol Fischer Wiedeń, II, Praterstrasse 76, Hotel Nordbahn. Tel. 30107. 6716 4 0

Obwieszczenie.

Arcybractwo Miłosierdzia i Banku Pobożnego zawiadamia strony interesowane, że lanty klejnotowe i sukienne w Banku Pobożnym zastawione, a w przepisany terminie nie wykupione, **dnia 3 października** i następnych b. r. od godziny 9 z rana do 1 w południe w kamienicy przy ul. Stolarskiej pod l. 3, przez publiczną licytację sprzedawane będą. 6965 2 3

Zastępca: Maurycy Vorzimmer.

L. 7449.

6994 2 3

Ogłoszenie.

Dnia 30 września 1910 o godzinie 11 przed południem odbędzie się w biurze budownictwa miejskiego w Magistracie w Bochni licytacja za pomocą pisemnych ofert na budowę budynków na nowej targowicy miejskiej, a mianowicie szop spędownych, kancelaryj komisji targowych, wychodków, koryt do pojenia i ogrodzeń, razem na kwotę 25.261 K 78 hal. obliczonych.

Oferty wnosić można na wszystkie budynki razem lub każdy z osobna. Wadyum wynosi 5%, oceny kosztorysowej. Warunki licytacyjne, kosztorysy i plany wyłożone są w biurze budownictwa miejskiego Magistratu w Bochni do przeglądu w godzinach urzędowych.

Burmistrz:

Dr Ferdinand Maiss m. p.

Siwe włosy!

znikają natychmiast po użyciu środka

W. Seegera „Nuxol” lub „Pigmentin”

Kto chce je usunąć powoli i nieznacznie, niech użyje środka

W. Seegera „Nuancin”

przetworzone przez czystego jak woda, podobnego raczej do wody na włosy.

Komu wypadają włosy lub ma łupież (uski) na głowie, niech używa wody do włosów

W. Seegera balsamu brzożowego

który zawiera czysty, leczący sok brzozy.

Jedynie prawdziwe wyroby W. Seegera.

Wiedeń. — Warszawa. Składy we wszystkich aptekach, drogueryach, lepszych perfumeryach i zakładach fryzjerskich.

Generalny zastępca: Szymon Tilles, Wiedeń II., Taborstrasse 46. 4119 17 30

